

Կարգի խտրութեան, ոլքան հնարաւոր է, և
բոլոր մեզ նմաններին։⁴

(Русск. Курьеръ)

ԱԵՐՔԻՆ ՏԵՍԱԿԹԻՒՆ

ՆԱՄԱԿ ԵՐԵՒԱՆԻՑ

Արագածոտնի 14-ին

զանութեան պատրուակով. դա նախապատշաճմունքների մի այլ տեսակն է, բայց իսկապէս միշտ նոյն ըրկամութիւնն է զիջանել ժամանակի նոր ոգուն. Մեր հասկացած հին ճշմարտութիւնները մեղչեն դժուարացնում. մենք ընտելանում ենք նրանց մանկութիւնից, մենք նրանց սեփականելենք: Բայց ամեն նոր բան մեզ նոր է երեւում և այդ պատճառով մեզ վրա երկիւղ է ազդում. այսուղից է առաջ գալիս և ընդդիմադրութիւնը տմեն յառաջադիմութեան: Հենց որ առաջադիմութեան մի նոր շարժումն է սկսվում, պատռում է մեզ նոյն երկիւղը, բարձրանում է նոյն կոիւը, բայց, կաւելացնենք, որ վերջը տարիում է և նոր յաղթանակ: Նոր ճշմարտութիւնը ձեռք է բերում, վերջապէս, քաղաքացիութեան ի-

Սեպտեմբերի 14-ին

Քահանաների վիճակը բարւոքելու խնդիրը այժմ շատ իրաւացի կերպով զբաղեցրել է մեր մամուլն: Ցաւալին այն է, որ հոգեւոր իշխանութիւնը կարծեն զիստութեամբ խուլ է մնում այդ ձայնը լսելուն, փոխանակ ինքնայրդոր կերպով ինքն ուղղակի մկնելու, մինչդու ինքն է եղել պատճառը մեր քահանաների զրութեան վատթարանալուն: Ինչովք բացարձակ մեր այս անտարբերութիւնը, արդեօք վերաբերենք նրան, որ հոգեւոր իշխանութիւնը չէ կամենում լոել այդ ձայնը այն պատճառով, որ ուրիշը յիշեցրեց նրան, թէ սպասում է նոյն միջոցների ստանալով բարւոքել քահանաների գրաւթիւնը, ինչ միջացներավ որ վատթարացրեց... Երկուսն էլ ամենատառակի են թւում մեզ ներկայ ժամանակումն: Զէ որ Մանկունի ըլկայ այլ ես. չէ որ այդ բանում միայն նրան էին մեղադրում... սա փոքր խնդիր չէ. սա արժանի է ուշագրաւթեան թէ մարդասիրական կէտից նախած, թէ ժողովրդի շահերի:

բաւունք, կարծես չնանում է և ընտելանում են նրան և մինչև անդամ՝ զարմանում են, յիշելով թէ կար մի ժամանակ, երբ չեին ընդունում այդ պարզ ճշմարտութիւնը: Ահա քաղաքակրթութեան աստիճանական պատմութիւնը: Ամեն այժմ անցած ժամանակի վերաբերութեամբ պարագոկս է համարվում բուսօփ ասացուածը, թէ քաղաքակրթութիւնը ամեն չարեաց արմատըն է, այդ ասացուածը անմիտ պէտք է համարել ապագայի համար: Այն հիմունքները, որոնք մեզ ստիպում են սիրել գիտութիւնը և հմտութիւնները, պէսք է մեզ ստիպեն աւանդապել այդ գիտութիւնը:

ւոր պէտք է համարի իրան այն հեղինակը, եթէ դուրս կը բերի տպագրութեան ծախքը: Բայց լինչով պէտք է ապրէ նա: ԶԵ՞ որ պէտք է միջոց տալ նրան գործելու: Եւ եթէ այդ չէ անում հասարակութիւնը, անսպատճառ պէտք է անեն մասնակի, մարդիկ, եթէ ցանկանում են, որ ընթեր-

յանութիւնը տարածվի ժողովրդի մէջ։
«Կայծերի» տպագրութեան ծախըը հոգացել է
զնդապես Ա. Թ. Մշլիք-Հայկազեանը։ Ամենայն
համարկութեան արժանի է յարգելի պարունի տաւա-
տաձեանութիւնը, որ նրա չնորդիւ մեր հասարա-
կութիւնը ամեն տարի կարդում է մի քանի զըր-
եր։ Եթէ պարոնի օրինակին հետեղներ շատ
լինեին, մեր մանուկ զբականութիւնը աւելի ևս
կը ծագէր, և կը հարստանար, և ոչ թէ, որպէս
պ. Հայկունին է կարծում, զրողները անբարոյա-
կան կը դառնային։

ված, —պէտք է գոնէ այնքան մեծահոգի լինէր, որ սպասէր մի յարմար ժամանակի: Երբ հարեւանի տաճը կրակ է ընկնում, շտապում են հանդինելու, և ոչ թէ կրակի վրա խւզ են լեցնում: Վարոնի կրթական տպաւում էր հէնց մի և նոյն օրերում, երբ «կայծերից» հեղինակի դրութիւնը առ նախանձելի չէր: Լաւ մարզը հակառակորդի այդպիսի դրութեան ժամանակ պատերազմ է յայտնում:

Երանու է, պարզաբանուը սաստիկ վրդովկած է ողբեկ և կայծերից հերոսներից մէկի, Արանի, հեռաւ դատողաւթիւններով.
—Տես չեմ զարմանում գործերի այսպէս լինելու մասին, այլ զարման եմ, որովհետեւ ամեն ժա-

ով, որ Երևանի ժողովուրդը ինքն աղքատ է, շատ վարձատրող և որ քահանաների թիւը օր փառ շատանում է. հետևապէս և զնալով վի- ակներն աւելի վարթարանում է, բարւոքիւրու ոսամանակ: Թէ՛ Երևանը Էջմիածնի քթի տա- ն է...
Վերջապէս, երբ յոյսերը կարուեց ուրիշից օդ- ութիւն սպասելու, երբ այլ ևս անտանելի լի-

իլոյն չափ ծանրացաւ իրանց վիճակը, իրանց տունքն է:

Քաղաքացի

ՆԱՄԱԿ ԽՄԲԱԳՐԻՆ

Ացրու և, ամսելքն էլ ստորագրելով, տուին ողբա-
մն առաջնորդ հայր Սուրենեանցին:

Ահա թէ ինչ արդարացի, ինչ չնչին, հեշտ կա-
պելի և համակրելի են նրանց խնդրածները,
ունց պահանջները: Խնդրում են՝ 1. Փակել քա-
մայութեան վիճակ մտնելու դռները քաղաքի
օրաւոր ու Սիմեօն (ուր բաց տեղեր կան) և
ևս եկեղեցների մէջ; 2. Քահանաներից երկուսին
սրգել, որ նրանք փողոցից փողոց, տունէ տուն
շխարհապիր անեն բոլոր ժողովրդին, իւրա-
մնչեւ եկեղեցուն որոշ որոշ: 3. Բաժանել
ողորին (ժողովրդին) քաղաքիս քահանաների վրա
աւասարապէս, տալով ամեն մի քահանացի գոնէ
00 տուն ժողովուրդ, բացի աղքատներից, որ-
էս զի հնար լինի օրական պարէնը գոնէ հայ-
այթելու: 4. Կաղմել ժողովրդից ընտրած պատ-
սմաւորների մի ժողով, որ կարողութիւն ունե-
ող քաղաքացիներից տարեկան մի որոշ տուրք
ունի, արդէն պակասած, զինթէ խսպաս վեր-
սցած, գանձանակալավամի փոխանակ, քահանա-
րին, ժամկոչներին վարձատրելու, դպիներ վար-
չուու եկեղեցների պայծառութեան համար և 5.
նդրում են Սրբազնին կանխամէս յայտարարու-
թին տալ սինօղին, որ անդիտակցաբար սինօղը
որ քահանաներ ձեռնադրել չը տայ Սիմեօն ու

բոցով—վոկողալ դնացողները, որոնք՝ առաջին
բաժանմունքի համար վճարում են 6 կոպ. և երե-
սորդի համար՝ 3 կոպ։ Բայց երկաթուղու վար-
չութիւնը, ինչպէս յայտնի է, իր պայմանագրած
ժամանակից առաջ արդէն պատրաստի ուներ մի-
քանի գծեր, օրինակ Վօրօնցովի արձանից մինչև
Մուշտայիլ և երկաթուղու կայարանը, Երևանինան
հրապարակից մինչև վերա և Վօրօնցովի արձանը։
Վերցիւնայ գծերի վրա գնառուների առարկա ան-

¶. Հայկունուն պէտք է լաւյայտնի լինի, որ Զեր-
ևսկու լիշեալ գիրը Ռուսաստանում արգել-
ում է և հեղինակը անյայտութեան մէջ է ապ-
ամ: ¶. Հայկունին այն ևս գիտէ, որ Թափֆիի
պերը տպիլ են Թիֆլիսում, ցենզուրայի թոյլ-

սակա ըր զըսի վրա փորձելու լինէր, և չը հա-
կացած ու չը սովորած բաների մասին դատ-
ութիւններ չանէր, կարծեմ, շատ յիմարութիւն-
ներ գուրու տալու վտանգից ազատ կը մնար:

Պ. Հայկունին, այդ խալիկան դպրոցի առաջին
թիւ երկրորդ դասատանից արտաքալած համբակը
իր յօդուածի մէջ աշխատումէ ձեւանալ ոչ միայն

Ըբռում է, ար. Հայկունին այս տեսակ կատկածութեածում է այն նպատակով միայն, որ Բագրի վեպերի վաճառումը արգելվի։ Երա նենդասութիւնը պարզ երևում է և հատեսեալ դէսքրում։ Նոքին յայտնի է, որ «Վայձերի» երկրորդ համարը քրիստոնէական կատարութիւն է և առաջարկութիւն կատարութիւն է այլ մտքով գործ է ածում զանազան ռուսերէն։ Գրանսաթիւրէն և լատինական բառեր ու առածնիր առանց նրանց նշանակութիւնը համարակալու։ Կարծում է, որ atrophy nervorum—ը գեղի կամ

ըր գեռ լսյա տեսած չէ. նրա բովանդակութիւն
գեռ ոչոքին յայտնի չէ; Բայց ալ, Հայկունին
լրորդ հատորի մասին ևս իր վճռու տալիս է,
ելով, թէ երկրորդ հատորը կը վերջանայ նրա-
ի որ առաջին հատորի հերսոները կը յարձակ-
ի, վանայ բերզի վրա և այդ քաղաքը կը պատ-
... Պատուի մրտելոց դիմէ, որ երկրորդ հա-
րը այսպէս է վերջանալու: Միթէ այդ զրագր-
թիւններով չէ՞ մոտածում «Կայծերի» մուտքը

«Կայծերի» կրիտիկայից յետոյ, պ. Հայկանին գրեց Բավթիի «Խաչաղողի Յիշատակարանի» առաջին հատորի քննադասառնութիւնը: Այս առաջին հատորի քննադասառնութիւնը Արքայի առաջին համար է, որ հայերին դաւաճանողները իրականացնելու հայերն են լինում...»:

Հայկանին իր յօդուածը վիրջացնում է դաշտան պատաւական խրաններով, որ ուզգում է իր «կայծերի» հեղինակը, խորհուրդ տալով նու, որ իր չը համացած բաների մասին պիտի շարժէ, որ «երեխայական դիրքաբարին սպասում է առաջին համար առանձիւ ու մերժանաւութեան մասին»:

մեամբ ինքնակոչ բժիշկ չը ձևանայ բռնմէլու միջ, մի քանի տեղերում հատեի եթ թէլինակու հայցըներին:

